

Komarjeva smrt.

Ni bilo davno tega;
Komar se z muho skrega.

Da! — bilo je ob kresi,
In to pri nekem plesi.
Komar obul okorne,
Nerodne si je škornje,
Udaril pa presneto
Hudó je muho v peto.
Spusti komarja muha
In jezno vanj zapuha:
„Komar, nerodnost, čaki,
Po grešni dam ti dlaki!“
In vrže mu poleno
Debelo tja v koleno. — —
„Ti se manír priučí!“
Pa dá mu še po buči,
Da krvca je nemila
Kot v turški vojski lila. — —

Potr in v smrtnem strahu
Komar je ležal v prahu:
Ubit bi bil na mestí,
Da niso drugi zvesti
Spodili besno muho —
Njegà pa deli v rjuho.

Napregli Slinomolža,
Junaškega so polža,
Zavlekli so bolnika,
Komarja, do zdravnika.
Zdravnik, ta dolgobradar,
Sloviten bil je padar,
Tam v mestu Starideži
Je bival v gosti mreži.

Baš šel je od obeda,
Ko izprevod ugleda;

Očala brž natakne,
Učeno se zamakne,
Ponosno se pogladi,
Po dolgi sivi bradi.
Odzdravi došlim suho,
Ko dejo predenj rjuho —
Odgrnejo bolnika,
Ki žge ga bôl velika.
In padar tiplje, gleda,
K učenim bukvam seda,
Nad bolnim spet poslušà,
Če ni ušla mu duša.
Komarjevi se koži
Nazadnje bliža z nôži,
Komarja „gori“ deva,
Pregleda vse mu čeva;
Še prsi mu razporje:
Ko vanje mu pogleda,
Zamišljen k bukvam seda,
In reče padar-vedež:
„Ti star si mnogojedež,
Si muh hrbte obiral,
Prehlastno jed požiral,
Pa kost se je uprla,
Zastala sred ti grla;
In s to kostjo si v golti
Zaripljen ves po polti,
Ker več ne moreš jesti,
Umri kar tu na mestí,
To je moj svet najbolji,
Čprav ti ni po volji.“ — —
In padar se pogladi
Po dolgi sivi bradi,
Komarček pa zastoče,
Zastoče in zajoče,
Na rjuho spet omahne,
Skriví se in izdahne.

Vneslav.

Domači svetovalci.

Yprašal je neki gospodar svojega soseda: „Ljubi moj, kako neki delate, da vaše gospodarstvo tako napreduje, in vendar ne vidimo nič posebnega truda pri vas. Saj mi drugi tudi delamo in se trudimo noč in dan; skrbni in varčni smo, kolikor moremo, pa vendar si ne moremo nič opomoči.“

Sosed mu odgovori: „Ne vem, kako je to. Morda so moji troji domači svetovalci, katerim se imam zahvaliti za vse, kar imam.“

„Vaši domači svetovalci?“ vpraša sosed začudeno „Kateri pa so?“

„Pes, petelin in mačka.“

„Kaj se norčujete?“

„Resnico govorim, gotovo! Domači pes laja, kadar se prikrade kak sovražnik; to me opominja: pazi gospodar, kaj se godi v hiši in okoli nje. Petelin poje, ko se dan zaznava; to me opominja: na noge, pa delat! Mačka pa se liže in čedi, in to me spet spominja: bliža se ti ljub gost, pogrni mizo in postreži mu!“

„Vem, vem, ljubi sosed, kaj hočete s tem reči. Kaj ne, tri stvari so potrebne, da se gospodarstvu opomore: skrbnost povsod in delavnost vsak dan, pa prijaznost do vseh, ki nam dobro hočejo in dobro storé.“

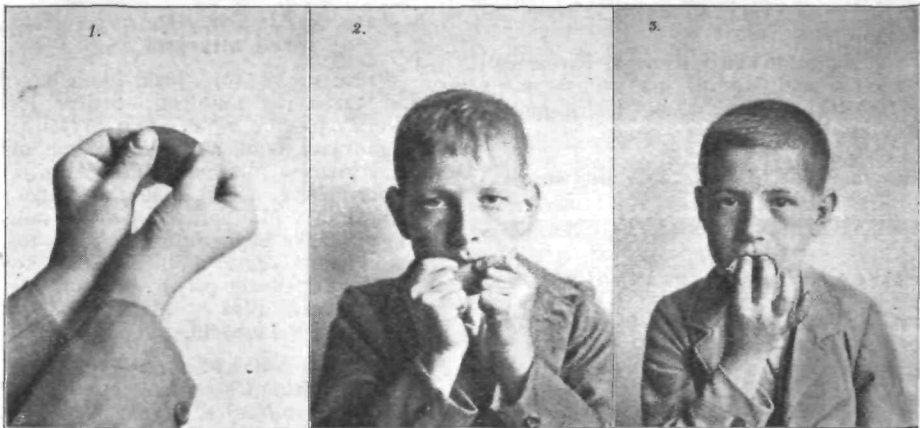
S. S.

Koristna zabava.

(VI. Akustika.)

• Danes bi te rad naučil neko jako zabavno umetnost, ki je, kolikor jaz vem, le malo znana po naših krajih, namreč „piskanje na pero“, ali kakor tudi pravijo „piskanje na hruškovo pero“. Do zdaj poznam samo tri, ki znajo dobro to umetnost.

Št. 10.

Ako se hočeš naučiti to godbo, ravnaj tako-le. Odtргaj si na drevesu ali kaki drugi rastlini list, ki je usnjato gladek, ne premehek, pa tudi ne pretrd, z gladkim (nezobčastim), ovalnim robom. Najbolj ugaja hruškov list, pa dá se porabiti tudi vsak drugi, ki ima poprej omenjene lastnosti. Ovalno zaokroženi rob lista primi s štirimi prsti tako, da je napet in nekoliko žlebčasto privihan. (Slika 10, št. 1.) Tako napetega deni med ustnice; vzbokli del